

Török Ádám

Gaia szívében Légy-ott

- *parti ima* -

Zöld ül meg előttem
Tó alszik alattam
Elfut minden zöreje
Itt hagy egymagamban

Törülköző szélén
Csendesen a stégen
Egy imát mormolok
Istenemhez éppen:

„Fényes napsugár
Lelkembe átlép
Nyárfa-árnyék szolgál
Dédelget a tájék

Nem forog a világ
Nem forgok már én sem
Itt lakom itt lakom
Gaia szívében”

Mesteri pörkölésű
Kellően erősre főtt
Kiváló arányban -
Tejszínnel s cukorral
Lágy egyensúlyba lépő -
Kerámiacsészébe öntött
Orrlyukakba kúszó,
Gőzökkel bájoló
Kávé-hurimmal lejtett
Szerartásom végső
Táncmozdulataként
Utolsót kevertem az első,
Mámoros korty előtt.

Ekkor kerültél bele szép ívű,
végtelenül elhibázott röptőddel
csészém legközepébe.

A düh merev, csukott szemű szekundumai következtek,
melyet csendes fuldoklásod kísért a tökéletesség italában.
Bölcs tett volt részedről, hogy a tragédiát követő első tanácskozást
viaskodó szívem két fele közt nem zavartad meg.

Végül úgy döntöttem:
Egy légynek ma tudnék ártani.
De nem fogok.

A fényes díszkanálból mentőcsónak lett,
s még egy kis vízbe is áttettelek, hogy
kéjfürdésed nyomait lemosdassam rólad.

(Mit szólna légy-asszonyod?
Tán valami légy-ott jutna eszébe...)

Szalvétába „tettelek
onnan is kivettelek”
s vártam, hogy megszáradj a kövön,
majd mindent tönkretéve s hátrahagyva
elrepülj hálátlanul.

De teltek a percek, s te
még mindig maradtál,
bár láthatóan már szárnyad legvége is
elég száraz volt egy próba-repüléshez.
Odanyúltam hát, hogy arrébb tessékeljelek,
de te csak fölugrottál ujjamra, s
ezer szemed mindegyikével
méltóságteljesen rám néztél.
(Tán több pillanat is lehetett...)
Ezután repültél csak el,
végtelenül s hibátlanul.

Én meg örültem neked,
hogy jól vagy,
hogy „megúszta”.

UI.: De a következő kávémat ne rontsd el!